

A Magyar Református Presbiteri Szövetség 7. Országos Konferenciájának

ÁLLÁSFOGLALÁSA

A Magyar Református Presbiteri Szövetség 2003. szeptember 3-6. között tartotta 7. Országos Konferenciáját, a Sion Hegye Konferenciatelepen. A konferencia a korábbi konferenciák felépítésének megfelelően egyrészt a nagy vacsora példázatát tanulmányozta (Lk 14,15-24), illetve az ebből következő gyakorlati feladatokat: missziói küldetésünk teljesítését, sajátos etnikai és vallási körülmények között, illetve az ebbéli a munkában ránk leselkedő veszélyeket.

A konferenciát Balla Tibor, a Szövetség tiszteletbeli elnöke nyitotta meg, majd a három napon ígével szolgált:

- Ablonczy Zsolt, Budapest-Kispest Központi,
- Bacskaai Bálint, Budapest-Józsefvárosi,
- Schaller Tamás, Monor-Nagytemplomi,
- Szűcs Endre, Dédestapolcsányi,
- Tariska Zoltán, Péceli lelkipásztor,

előadással szolgált:

- Dr. Benke László, Miskolc-Tetemvári presbiter,
- Csákány Istvánné Sebor Adrienne, lelkipásztor,
- Dr. Erdélyi Judit, a Budapest-Pasaréti gyülekezet tagja,
- Sípos Ete Álmos, Budapest-Nagyvárad téri lelkipásztor,
- D. Szabó Dániel, a Presbiteri Szövetség elnöke,
- Victomé Erdős Eszter, lelkipásztor,

bizonyágtétellel szolgált:

- Lakatos Gabriella, lelkipásztor,
- Széles Lajos, Debrecen, Mester utcai presbiter,
- Vándor Gyuláné, a Budapest Kispest Központi gyülekezet tagja.

Az imaközösségeket ígével bevezette Mikó László, a Presbiteri Szövetség missziói titkára. A konferencia örömmel állapítja meg, hogy 37 gyülekezetből 96-an vettek részt.

* * *

❶ A nagy vacsora példázatát tanulmányozva megtanultuk, hogy - a vacsora készítője az Úr Isten mindenkit hív, akiket három csoportba lehet sorolni:

- = azokat, akiket „hivatalosoknak” nevezhetünk,
- = azokat, akiket az útszélről, a kerítések mellől hívott el, tehát akik nem igazán „odaillók”, de akiket az élet összetört,
- = azokat, akiket „nyitott kategóriának” nevezhetünk, vagy a költő szavaival akiket „csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”.

Tehát nincs senki, akit ne hívna az Isten, de nem érdem a „hivatalosság”, de az összetörtség sem és nem dicsekedhet, akit váratlanul ér utol az Isten.

A presbiter elhívott, „hivatalos”, mert azért, hogy minket presbiterre választottak, Isten bejelentette ránk igényét, még akkor is, ha mi ezt nem vettük még tudomásul és azt hisszük, minket emberek választottak.

Éppen ezért nagyobb a felelősségünk, mint a másik két csoporté, és ezért jaj nekünk, ha gyenge emberi kifogásokkal kimentjük magunkat. Ha a most vásárolt szántóföldre hivatkozunk, akkor a munkánk, ha a hat iga ökörré, akkor a pénz, ha a nőülésre, akkor a család fontosabb számunkra, mint Jézus. Mindezek lehetnek fontosak, sőt kell, hogy fontosak legyenek, de ha nem Jézus Krisztus és az Ő megváltó munkája a legfontosabb, akkor a „ház ura” megharagszik és nem kóstolhatjuk meg az Ő vacsoráját.

Amikor a ház ura vendégül hív, akkor nem üzleti kapcsolatba akar velünk lépni, hanem viszonzás nélkül akar adni, akkor velünk terve van, az üdvösségünket tervezni.

A ház urának szolgálja van, akinek az a feladata, hogy ura parancsát engedelmesen teljesítse. Nem a szolga a fontos, hanem a cél, amit ura eltervezett. Még ebben a formában is Jézus Krisztus ad nekünk példát, mert „dicsőségéről lemondott szolgálai formát vett fel, emberekhez lett hasonlónak és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát és engedelmissé lett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.”

❷ A sajátos etnikai és vallási körülmények között végzett szolgálatunk keretében elsősorban a cigányság problémájával foglalkoztunk.

Megállapítottuk, hogy a bűn különböző módon rontotta meg a népek életét. Vannak népek, amelyek más népek fölé emelték, emelik magukat és ezzel okoznak világháborúkat és milliók pusztulását, más népeket a bűn szinte ember alatti életbe szorított, szorít és ezzel okoznak más népeknek – és önmaguknak is – károkat.

A cigánysághoz való viszonyunk ma a magyarság sorskérdésévé vált. Ezért ennek megoldása az egész magyar társadalomra háruló gond és feladat, amelyből egyházunknak is ki kell vennie a részét a maga sajátos ajándékai révén.

Ezért nagy örömmel fogadtuk a hírt, hogy Zsinatunk Missziói Osztálya a cigánymisszióba önálló munkatársat állított be, aki összefogja azokat az egyedi kezdeményezéseket, amelyek egymásik gyülekezetünkben e téren vannak. Szükségessé válik azonban a misszió egészére koncepciót kialakítani, mert egyházunk – más egyházakhoz képest is – nagy lemaradásban van.

Ennek az is az oka, hogy mi presbiterek sem ismertük fel ez irányú felelősségünket és sokszor igen agresszív ellenérzések fogalmazódnak meg bennünk. Jóllehet ennek vannak tárgyi alapjai, de a missziói parancs nem tesz különbséget nép és nép között és – mint láttuk –, a ház ura a nagy vacsorára mindenkit vár: a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat, a vakokat, az úton járókat és a kerítéshez szorítottakat is. Az engedelmes szolga nem tehet köztük különbséget. Ahhoz, hogy a „nehéz vendégekhez” odaforduljunk, nagyon kell szeretni a ház urát, a mi Atyánkat. Enélkül valóban nem megy.

A Presbiteri Szövetség már második alkalommal foglalkozik a cigányság kérdésével (Sárospatak – 1999, és Tahi – 2003). Nyomatékosan kéri a gyülekezeteket, hogy missziói szolgálatukban törekedjenek arra, hogy a 2005. év végén esedékes presbiteri tisztújításon ne féljenek a presbiteri szolgálatra törvényeink szerint alkalmas cigány presbiteret is választani, mert csak ez teremti meg a jogalapot arra, hogy egyházunktól minél több cigány, de legalább a cigánysághoz értő lelkipásztor képzését igényeljük. A Szövetség a maga lehetőségeivel már most is kész az egyház cigánymissziói koncepciójának kialakításában részt venni.

Mindezt azért is tartjuk szükségesnek, hogy a misszió mindekelőtt való parancsán túl az Úr Isten ne szégyenítse meg fogyó nemzetünket azzal, hogy csak a cigányság révén maradhat meg.

Isten iránti hálával hallottunk arról a munkáról, amelyet egyházunk a kábítószerfüggők rehabilitációja érdekében közel 20 éve folytat.

Megtanultuk, hogy a függőség kialakulásában legnagyobb szerepe a családi környezetnek van, de nem mellőzhető a genetikai örökség, a lakóhely és a társadalmi elfogadottság tényezője sem.

A függőség négy lépcsőben alakulhat ki:

a) A kipróbálás az elsődleges veszélyforrás. Ezért helytelen a Büntető Törvénykönyv legutóbbi módosítása.

b) Az újrahasználát, mely – a szertől függően – lehet gyorsító a gátlások feloldására, vagy lassító („Ringasd el magad”) a szeretetlenség elviselésére. Itt lép be különösen a közösség, az egyház, a gyülekezet felelőssége.

c) A függőség kialakulása, amikor a szervezet egyre inkább hozzászokik a szerekhez.

d) A sikertelen leszokási kísérletek, amelynek során végül megváltozik a személyiség. A rehabilitáció során ezért a teljes személyiséget kell gyógyítani keresztyén programokkal (igehallgatás, megbeszélés, imádkozás), önértékelő elemekkel, munkaterápiával és szakmai programokkal.

A konferencia imádkozik azokért, akik ezt a gyógyító munkát végzik, és munkájukra áldást kíván. Felhívja a presbitertársakat, hogy imádkozzanak ezért a szolgálatért, segítsék azt, de legfőképpen lehetőségeik szerint igyekezzenek megakadályozni, hogy valakinek erre a szolgálatra szüksége legyen.

Érdeklődéssel hallgattuk az egyre nagyobb számban köztünk élő, távolkeleti népekről szóló beszámolót azzal, hogy mostani látásunk szerint ez nem elsősorban a mi missziói területünk, mert a missziót ők a saját lelkipásztoraik útján végzik. Örvendetes, hogy ezt a szolgálatukat ismereteink szerint az ige példamutatóan tisztán hirdetésével végzik.

3 Egyszerre missziói terület és veszélyforrás a nagy világvallások híveivel való kapcsolat. Ezek közül legnagyobb a nacionalizmussal párosult muzulmán vallás, amelynek hívei egyre nagyobb számban jelennek meg, illetve fognak megjelenni országunkban. Ma a Föld lakosainak 20%-a muzulmán, növekedésük évente 2,1%-ot tesz ki. Ennek oka a nagyobb szaporulat és az, hogy automatikusan muzulmánokká válnak a megszületett gyermekek. A világ keresztyéniségének növekedése csupán 1,3% évente, amelynek oka az is, hogy a gyermekek a keresztyén egyházak tagjává keresztesítés útján csak a szülők vagy egyes személyek szándéka alapján válnak. Ez a növekedés földrészenként igen eltérő, Európában a legalacsonyabb, Dél-Amerikában a legmagasabb. Az iszlám vallás maga is misszionáló, mégpedig agresszíven misszionáló vallás. Missziójuk fő célja ma az elkereszténytetlenedő Európa, ahol az „élvezet-vallásra” és nem a szolgáló, áldozatvállaló vallásra van ma igény.

A magát a végtelen türelem és harmónia vallásának valló buddhizmus is harcosokat nevel, magának a Dalai Lámának a kijelentése szerint, a „démoni szellemeknek” nevezett Ábrahám, Jézus és Mohamed követőivel szemben.

A keresztyéneknek más vallásokhoz való viszonyát ma három magatartás jellemzi:

a) Határozott, agresszív elutasítás, ami ugyan bizonyos mértékig jogosnak tűnik, ha tudjuk, hogy 2001-ben 167 000 keresztyén halt mártírhalált muzulmán, hindu és buddhista többségű államokban. Ez az álláspont azonban nem a jézusi szereteten alapul. („Szeresd ellenségedet!”)

b) A tolerancia és a dialógus hangoztatása, amely azonban – elmentésben a dialógus evangéliumi értelmével – nem jut tovább a másik megértésén, de nem terjed ki a másik meggyőzésére. Kapcsolatokat keres, közös értékeket, de ez csak melegágya a szinkretizmusnak, a vallások keveredésének, valamilyen világvallás kialakításának.

c) A jézusi szereteten alapuló misszió, amely az Istennel való személyes kapcsolatunkból következő hitünk és megtapasztalásunk alapján mentő szeretettel fordul más vallású testvéreink felé.

A tolerancia és félreértelmezett dialógus elvén állók hite, és mások iránti szeretete hiányzik vagy gyenge. Van-e nekünk hitünk abban, hogy nincs másban boldogság és öröm, mint egyedül az

üdvözítő Jézus Krisztusban és van-e felelős szeretetünk, hogy ezt másoknak hírül adjuk?

Mindez nem zárja ki, hogy egy-egy erkölcsi kérdésben ne lehetne azonos álláspontunk más vallásúakkal, ne tudnánk ezekben a kérdésekben velük együttműködni, mindig tudva azonban azt, hogy az erkölcsi bűnök csak következményei annak a bűnnek, hogy nem hiszünk Jézus Krisztusban.

4 Végül megismerkedtünk azokkal a veszélyforrásokkal, amelyek el akarnak téríteni az egyedüli lehetséges útról, mely Istenhez vezet és amely Jézus Krisztus. („Én vagyok az út...”)

Ilyen veszedelmet jelentenek a szekták, amelyek a Bibliához hozzátesznek, elvesznek belőle, vagy nem a teljes Szentírást tartják egyedüli zsinórmértéknek és a középpontban nem az áll, aki-ről az egész Szentírás közvetlenül vagy közvetve szól: Jézus Krisztusról.

Ma sokan nevezik magukat egyháznak, világi törvényeink által lehetővé téve, mert ez ma anyagi előnyökkel jár. Nekünk azonban fontos tudni, hogy egyház csak az lehet, ahol a legősibb hitvallással vallják: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó.

A szekták és tévtanítások terjedését elősegítik a XXI. század emberének spiritualitás iránti igényei és az emberek rendelkezésére álló technikai eszközök.

Feladatunk e tekintetben: imádkozni, tanulni hitvallásainkat és – a szekták tagjait ebben követve – adakozni pénzünkéből, időnkéből, képességeinkből.

A másik ilyen veszélyforrás a természetgyógyászat, illetve különösen is annak az alternatív medicinának vagy „ügynevezett természetgyógyászatnak” nevezett ága. A természetgyógyászat mai népszerűsége az ember saját testi egészségének bálványá emelésén alapul még akkor is, amikor annak „valódi természetgyógyászatnak” nevezhető ága jó kiegészítője a tudományos orvoslásnak. Megtévesztő, hogy a valóságos és az ún. természetgyógyászat között egy átmeneti zóna helyezkedik el, amelybe az éppen aktuális „csodaszerek” tartoznak, amelyek akár hasznosak is lehetnek, továbbá a „pénzhajtó” szerek, amelyek sem ártanak, se nem használnak, de drágák, végül a homeopátia vagyis hasonszerű gyógy mód, melynek minimális hasznosanyag tartalma lényegében hatástalan, ugyanakkor az ún. dinamizálási elv miatt spiritizta háttérrel rendelkezik.

Az ún. természetgyógyászat körébe tartozik az akupunktúra, melynek tudományos vizsgálata csupán a fájdalomcsillapítást igazolta, az íriszdiagnosztika, a lazítás és különösen az energia gyógy mód, amelyek mind idegen szellemiségű háttérrel rendelkeznek, ugyanakkor minden tudományos bizonyítást nélkülöznek.

Mivel az igéből tudjuk, hogy Istenhez csak Jézuson át vezet az út, így minden más kísérlet eredménytelen és olyan világba vezet, mely nem Istené, hanem a Sátáné.

Ezért a konferencia sajnálattal állapítja meg, hogy református hetilapban rendre olyan hirdetések jelennek meg, amelyek az említett negatív gyógy módokat propagálják. Ezt a konferencia résztvevői még akkor sem tudják elfogadni, ha a hirdetések tartalmáért a szerkesztőség nem vállal felelősséget.

5 A konferencia szükségesnek tartja továbbra is a presbiterek hitre segítését, képzését és a gyülekezeti szolgálatban való cselekvő részvételüket. Ajánlja a presbitériumoknak, hogy használják fel ehhez a Szövetség konferenciáin 1999. óta kidolgozott ajánlásokat, amelyek a Presbiter c. folyóiratban mindig megjelentek.

6 A konferencia köszönetét fejezi ki az igével, előadással és bizonyosságtétellel szolgálóknak szolgálatukért, a Presbiteri Szövetség munkatársainak a konferencia jó előkészítéséért és lebonyolításáért, a konferenciatelep munkatársainak az egyre szépülő és gondozott környezetért, a szíves vendéglátásért, mind a szállást, mind az ellátást tekintve. Életükre áldást kíván.

Tahi, 2003. szeptember 6.